

Redacțiunea, Administrațiunea,
și Tipografia:
Brașov, piața mare Nr. 30.
Scrisorile nefrancate nu se
primesc. — Manuscrise nu se
retrimet.

INSEDATE se primesc la Admi-
nistrațiune în Brașov și la ur-
mătoarele Birouri de anulări:
în Viena: M. Dukas, Heinrich
Schaler, Rudolf Mosse, A. Oppeliks
Nachfolger; Anton Oppeliks, J.
Dawneberg, în Budapesta: A. V.
Goldberger, Edeleyn Bernot; în
București: Agence Invas, Suc-
cursale de Roumanie; în Ham-
burg: Karoly & Liebmann.
Prețul inserțiilor: o serie
garmond pe o colână 6 or. și
50 or. timbru pentru o publi-
care. Publicări mai dese după
tarifă și învoială.
Reclame pe pagina a 3-a o
serie 10 or. sau 80 bani.

GAZETA TRANSILVANIEI

ANULU LVII.

„Gazeta“ iese în săptămânii.
Abonamente pentru Austro-Ungaria:
Pe un an 12 fl., pe șase luni
6 fl., pe trei luni 3 fl.
N-rii de Duminică 2 fl. pe an.
Pentru România și străinătate:
Pe un an 40 franci, pe șase
luni 20 fr., pe trei luni 10 fr.
N-rii de Duminică 8 franci.
Se primumeră la toate oficiile
postale din țară și din afară
și la dd. colectorii.
Abonamentul pentru Brașov:
a administrațiune, piața mare,
Târgul Inului Nr. 30 etagiul
1.: pe un an 10 fl., pe șase
luni 5 fl., pe trei luni 2 fl. 50 or.
Cu anulul în osă: Pe un an
12 fl., pe 6 luni 6 fl., pe trei luni
3 fl. Ună exemplară 5 or. v. a.
sau 15 bani. Atâtă abonamen-
tele câtă și inserțiunile sântă
a se plăti înainte.

Nr. 154.

Brașov, Joi, 14 (26) Iulie

1894.

Esplicări și reîmprospătări.

Brașov, 13 Iulie v.

Interesantă este, cum esplică organul scris nemțesce al guvernului unguresc, „Pester Lloyd“, punerea în discuțiune și la ordinea țilei a cestiunei reformei electorale din partea ministrului de interne Hieronymi.

Grija cea mare a organului guvernamental este, ca nu cumva se se credă în lumea mare și se credă Români, că plănuita reformă electorală s'ar face de dragul acestora. Acesta, dice, ar fi o iluziune, căci guvernul „liberal“ maghiar n'are să ofere Românilor ultraiști nici o concesiune. Nu tendința de a-i împăca pe aceștia îl conduce, când vrea să reformeze legea electorală și să organizeze administrațiunea, ci numai dorința „patrioților“ de a „complecta edificiul statului ungar în sensul dezvoltării moderne“.

„Este numai în interesul statului ungar“, — adauge „P. Lloyd“ — ca o reformă, cum este îmbunătățirea legii electorale, să se dovedească ca promovătoare a progresului cetățenilor săi români“.

Aici constată foia guvernului, că într'adevăr printr'o îmbunătățire a legii electorale s'ar promova progresul Românilor din acest stat și admite totodată două lucruri: întâiu, că această lege electorală are lipsă de îmbunătățire, că prin urmare ea este rea ori nesuficientă; ală doilea, că în calitatea aceasta ea a împiedecat până acuma progresul Românilor.

Este d'er cu atât mai surprinzător a vedea cum în același articol numita foia se contradice în modul cel mai absurd, scriind: „Faptul, că agitatorii se plâng în contra acestei legi electorale nu dovedește nimic; ea de sigură, că n'a fost adusă cu scopul de a suprima și a sugruma pe Români... este cea mai mare calumnie a susținute, că dis-

pozițiunile ei au fost îndreptate în contra Românilor“...

Se vede, că cei dela „Pester Lloyd“ au memorii foarte slabă și nu-și mai aduc aminte de ceea ce s'a petrecut în dietă la 1874, când s'a fabricată acea lege pestriță și „cârpăcită“ electorală și s'astabilită din nou censul deosebit pentru Transilvania.

Dacă „patrioții“ de prin prejurul lui Max Falk uită așa de lesne faptele trecute, le vom veni noi în ajutor, aducându-le aminte de unele momente foarte potrivite de-a ilustra afirmarea lor, că legea electorală esistentă n'a fost adusă cu scopul de-a suprima și de-a sugruma pe Români.

Suntă tocmai douăzeci de ani, de când s'a desbătut și votat noua lege electorală în dietă. Ministru de interne era pe atunci contele Szapary, ér stăpânul de mai târziu și de aji al celor dela „Pester Lloyd“, faimosul Coloman Tisza, se afla încă în fruntea opoziției.

Și ministrul Szapary și șeful opoziției au făcută atunci din cestiunea electorală cestiune de naționalitate, apărându interesul supremăției maghiare, celă dintăiu cu orecare moderațiune și precauțiune, celă din urmă cu totă vehemența.

Erau la 1874 și câțiva deputați de-ai naționalităților, Români din Ungaria și Sârbă. Aceștia cerură sufragiul universal și pledară pentru principiile democratice. Deputatul sârb Dr. Polit pronunță atunci cuvintele stereotipe: „cu noi democrații fideli, vă veți întelni la Philippi, când se va pune la ordinea țilei cestiunea orientală“, cuvinte, cară au escitată ună adevărată viforă în dietă. Coloman Tisza a replicat vehement, că „nu există nici ună patrioț maghiar care să fiă democrat în înțelesul dezvoltat de Polit“, că „Ungurii vor stat național maghiar, nu stat democratic de naționalități“, că „numai Ungurii au dreptul și facultatea de-a forma

stată aici și de-a esercita supremația politică asupra celorlalte naționalități“.

Er „P. Lloyd“ da în glasul lui Tisza scriind în 1874, că „trebuie să se înmulțescă numărul elementului de stat prin asimilarea sistematică a elementelor străine și astfel să se dea statului timbrul geniului său național“.

Și pre când ministrul de interne Szapary vorbea de „naționalitate de limbă străină“, același Coloman Tisza dicea despre Români, că numai de aceea facă atăta gălăgiă cu legea electorală, „ca să capete câte-va posturi înalte și grase“, pentru care ofensă și-a și primit răspunsul cuvenit dela deputații naționali români.

Ideile liberale și democratice, susținute dintre Ungurii numai de Mocsary, au fost astfel cu totul suprimate la aducerea noiei electorale și au fost înlocuite cu ideile feudalistice de asuprire a Românilor.

Despre acesta ni-ar pute istorisi multe și d lă Szapary, care își aprinsese paie în cap insistându a se reduce încâtva censul transilvan. Boierimea ungurescă, mai ales cea ardelenă, era furioasă asupra lui. Camera magnaților modifică noua urcându censul transilvan, ér ministrul trebuie să vină cu-o propunere mijlocitoare ca să împace atăt pe boieri, cât și pe deputați.

Resultatul a fost, că pentru Ardeală s'a stabilită ună censă de patru ori mai mare, ca pentru Ungaria, dându-se ascultare baronului Gabriel Kemény, care dicea în dietă, că reducerea censului electoral pentru Transilvania „ar fi o dovadă de neîncredere față de elementele privilegiate maghiare și ună periculă pentru patriă și națiune“. (Ședința din 3 Noemvre 1874.)

Cum d'er n'ar fi fostă făcută actuala lege electorală cu scopul de a asupri și sugruma pe Români? Chiar și „Augsburger allg. Ztg.“,

care era subvenționată de Ungurii, a mărturisit atunci, că censul electoral transilvan e îndreptat numai și numai în contra Românilor.

S'a d'is la 1874 că această nouă lege electorală are numai un caracter provisor. Ca dovadă au trecut de atunci douăzeci de ani, fără ca să se fi gândit până acuma guvernul la modificarea ei.

Ună an după aceea, la 1875 a venit la cârmă Coloman Tisza și s'a inaugurat politica de răsborie a naționalităților, ce-o vedem aji ajunsă la culmea ei.

Acum d-lă Hieronymi se gândesce la reforma electorală și „Pester Lloyd“ ne asigură, că acestă n'o face cu scopul de-a repara o nedreptate din cele mai mari, ce li-s'a făcută Românilor, ci numai pentru a completa edificiul statului după cerințele moderne și pentru a face să triumfe idea de stat maghiar.

Luăm la cunoștință acestă și ne vom sci feri de iluziunea, că cei dela putere ar fi capabili să făcă anume ceva și pentru noi Români.

Reforma legii electorale.

„Pester Lloyd“ dela 24 Iulie debutază c'un articol de fond asupra reformei legii electorale, care ni-se pare destul de remarcabil spre a nu-lă trece cu vederea. Eată ce scrie numita foia:

Despre legea noastră electorală se pôte dice aceeași, ca și despre dreptul statutar engles: nu este o clădire unitară, ci o cârpă devenită istorică, care își pôte mulțami nascerea lipsei prezente și tendinței de reformă nesigură orbecândă a unei ere trecute. Technica legii, care a codificat dreptul electoral, e foarte defectuoasă. Cumcă deci reforma dreptului electoral, din punctul de vedere ală tehnicii legii, este neincunjurabilă, apare evidentă, și ministrul Hieronymi a cedat numai opiniuni publice, când în darea sa de sémă a atinsă această temă nu numai,

FOILETONULU „GAZ. TRANS.“

Aux Armes.

(3) (Fine.)

Dierick durmia și visa. Lumina cresc și apoi se stinse; numai focul din cămin lumina odaia cu o zare nesigură. Afară urla și fluera vântul, ca și când ar aproba dispoziția poetului: amândoi ședea lângă cămin: bărbatul compunea, fata îl asculta și sciea versurile și melodia pe păretele alb... Trecură ore, în fine începu a se zări de d'ia. Rouget lăsă viora din mână; era palid, ca mórtea, ochii îi străluceau într'o lumină nenaturală... Bettina privia cu ochii fixați asupra lui...

— „In fine și-ai ținută promisiunea — în fine mi-ai scrisă o melodie, ce o potă cânta!“ d'ise ea.

Elă n'o audia. Ca și un visător, ună somnambul se ridică, își luă pălăria și pași, fără a dice ună sigură cuvântă, afară din odaia, afară din casă, spre curtea sa. — — — — —

In s'era viitoare cântă Bettina Dierick melodia lui Rouget în teatrul din Strassburg; de pe buzele ei eși mai întâiu cânteocul național francez. În același timp tinăru ofierii ședea deprimat; singur, nemângăiat în odaia sa săracă. Astăi întelni elă éraš echipagiul baronesei de Launay; privirea rece, desprețuitoare, ce i-o aruncă aristocrata îngâmfată, îi străpuse inima, ca și ună pumnal. Dierick și fica lui, totul, ce s'a petrecut s'era trecut la focul căminului, în odaia cu păreții gol, albi — era uitat; numai desperarea îi mai rămase. Părea, că-lă apasă ună alp; se simția nemărginită, nespuse de nefericită; își dorea mórtea.

Încetă înaintă arătătorul orologului, singur sta tinăru bărbat la masa sa pe care ardea o lumină tristă. Înaintea lui sta ună pistolă umplută, mâna lui înceșta strinsă mănunchiul pistolului, buzele lui palide murmurau cuvinte rupte...

— „Pentru-ce să mai trăescă?“ își dicea elă. „Blăstémă asupra acestei pasiuni nenorocite, ce mă desonoră, și pe care

nu-o potă stérpi din mine! Iubesc... mă desprețesc. — Blăstémă asupra celui laș...“

Se ridică, își adună mărunchiurile, ce le avea, le legă într'o grămăgiură, scrisă câteva cuvinte de adio pe o bucată de hârtă și le adresă tóte mamei lui la Lons le Saurier în Jura... Apoi se întorse éraš spre masă, apucă pistolul, ridică țeva lăcătoare la temple... D'er... ce e asta? Afară pe stradă se ridică ună sgomotă ca și urletul mării furibunde... Strigăte de bucurie, sbierete fâcă să tremure aerul... Rouget ascultă...

Valul vine totă mai aprópe, începă a auji strigându-se numele său din sute de guri... pistolul îi lunecă din mână, se aruncă la ferestră.

O grupă de ómeni, sute la număr, în frunte cu primarul din Strassburg, ste-teau înaintea casei, ridicându torțele și strigându-lă pe nume... În mijlocul grămăji dese véqu elă pe Bettina Dierick, o duceau ca pe o regină, pe ună tron; pe

părul ei strălucitor, negru, zăcea o cunună de lauri...

— „Să trăescă Rouget de Lisle! Glorie poetului!“ urla mulțimea.

Până în momentul de față Rouget uitase cu totul de melodia, de creațiunea sa sufletescă din s'era trecută; chiar și acum era prea confus, prea amețit, decât să pótă curată înțelegere, ce se petrece... și poporul îl încungură, îl glorifică, îi cântă imnuri de laudă prin nótea négră și îl încunună cu lauri, precum a încununat pe Bettina Dierick... La pragul mórții, când își întinsese deja mâna să rupă vélul tristă dintre lumea acesta și cealaltă, de-odată elă se trezi renunită. La zarea luminei de torțe privi elă lung în ochii mari, adănoși ai Bettinei.

— „Tu ai fostă, care mi-ai cântat melodia?“ o întrebă elă. „In timpul ce eu stam gata să-mi ieu viața în mod laș, câștigași tu gloria pentru noi amândoi, tu iubită copilă?“

Ea surise; era ună suris curios, trist...

ca mai înainte, în general, ci a adus în discuția reforma electorală, și așa dîcîndu a pus-o la ordinea zilei.

Nu suntem prea mișcați prin aceea, că „conducătorii” Românilor de mult își îndreptă armele lor cele mai ascuțite contra legii noastre electorale. Nemulțămirea este pînea de tôte zilele a acestor domni, și nîsce politicieni, cari își îndeplinesc cu atîta emfasă chiămarea lor de martiri diplomați, nu pot fi criticătorii nepreocupați ai stărilor publice. Trebuie să aibă momente, în cari li-e grôză de neproductivitatea lucrării lor. Nu se pôte privi ca mare merit, că ei și au condus poporul de pe terenul parlamentarismului pe calea pieșișă a agitației și conspirației. E de înțeles, că domnii aceștia simt în cele din urmă și trebuința unei reușite mici. Ambițiunea, că au dat ore-care impuls, îi orbesce cu iluziunea, că reforma electorală se va face așa dîcîndu de dragul lor, și că va străluci asăder în frumoase colori românesci. Amăgirea acăsta nu se va puté susținé lungu timp. Noi trebuie să pășim cu energiă contra acestui concepțiunii. *Năvemă să facemă nici o concesione ultraștilor români, nici reforma electorală, nici altceva.*

A privi reforma electorală, séu organizarea administrației, ca acte ale unei „politice slabănoge de împăcare”, ar însemna a nu înțelege și a diforma politica cabinetului. Adevărul este, că toți patrioții, cari nu sînt de aflat numai la o singură naționalitate, doresc din inimă completarea clădirii statului ungar în înțelesul dezvoltării moderne și zace numai în interesul statului ungar, ca o muncă reformatoare, cum este îmbunătățirea dreptului electoral, să se dovedescă ca promovătoare pentru progresul cetățenilor ei români. Inșă nici-decum nu pôte fi intențiunea guvernului, și ar sta în contradicție cea mai mare cu vederile lui, decă ar crea o reformă electorală, compusă în stil Blășianu, după motive românesci.

Și se pare, că nici chiar interesele poporului român nu pretind o astfel de direcție specifică a reformei electorale. Cume agitatorii se plîng în contra legii electorale actuale, încă nu dovedesce nimic. N'are nimeni în vedere aspirarea și înocătușarea Românilor. Inșă aserțiunea acăsta este o bucată de inventar forte scumpă a „Memorandului”, și pentru aceea trebuie susținută cu totu prețului.

Intr'o dî, după-ce reforma electorală cu censul unitar și noua împărțire a cercurilor electorale, va fi publicată în fôia oficială și va fi pusă în vigôre, se pôte că domni vorî esperia încă surprinderea, ca ei chiar și pe basa unei reforme electorale concipiată în înțelesul lor, dera nu cu considerația directă la dorințele lor, să nu potă trimite în parlamentu mai mulți deputați, decătă ar puté ei astăzi alege, în timpul „ne mai auditei asupra”, decă dacoromânismlu cu patru dimensiuni nu i-ar fi

aruncat în brațele înșelăciunii spiritiste politice.

Astfelu deci noi amă pășit în era reformei electorale, care din multe puncte de vedere e forte de dorit. Decă ar exista un mijloc, de-a desarma pe dușmanii noștri neimpăcați, atunci am puté aștepta un efect colosal dela nimicirea minciunii, că statul ungar este clădit pe grămadă de nășp al unei geometrii electorale artificiale. Nu suntem atăt de optimiști. Suntem inșă siguri, că chiar armele, pe cari reforma electorală le va întinde dușmanilor, nu vor împiedeca triumfulu progresiv alu ideii de stat, până când noi, fideli chiămării noastre istorice, vom sta în legătură cu adevărul și dreptatea și până când regatul lui Stefanu, ca înainte cu o mie de ani, va rămâne adăpostul libertății și a toleranței, locul de refugiu al tuturor celor slabi, și al slabilor nemulțamitori.

Correspondența „Gaz. Trans“

Oradea-Mare, 23 Iulie n. 1894.

On. D-le Redactoru! Avui „fericirea” de a ceti fișicele maghiare, cari cu orice preț vîndu a „escala”, nu se rușineză a aduce căte neadeveriri tôte la adresa Preasfinției Sale episcopului Mețianu, care, după cum afirmă ele, cu privilegiu sfințirii biserice din „Csarnahaza” s'ar fi purtat prea „patrioticesc”, ba chiar, că s'ar fi exprimat — în favorul Maghiarilor. Foile maghiare, de sigur, au fost îmbătate cu apă rece de cătră atare scribleru, botezat „împrejur”, și astfel, încantate peste măsură, fabricau la articiul de fond cu grămada despre „a hazafias Mețianu”, „hazafias olah püspök”, etc. etc.

Nu m'am mirat decă, că după astfelu de bårfele ale șovinistilor, unele dintre diarele noastre, nefind bine informate despre cauză, se indignară și ele și comentară afacerea în diferite chipuri, mai mult séu mai puțin compromițătoare pentru numele episcopului Mețianu.

Deși cam tårdu, d'er observåndu lipsa unui raportu dreptu, în interesul adevărului eu, care din întemplant încă am fost de față, am vedut tôte și am audut tôte, imi permit a vă raporta din firă în pèru despre tôte, așa precum au decurs:

Sfințirea biserice gr. or. române din comuna Bulză, (unguresce e Csarnohaza, botezată de fanaticul inspectoru școlar Sips Orbán), comitatul Bihorului, — unde Români gr. or., în frunte cu harnicii d-ni Teodoru Filipu, protopopu tractualu, și Gerasim Darabanu, notaru cercualu, cu multă trudă și zolă au ridicat o biserică atăt de frumoasă, încăt, cu dreptu cuvintu ar puté servi de modelu și pentru alte comune mai mari, ca Bulzul — s'a întemplat Duminecă, la 15 Iulie n. c.

Dimineta la 8 ore s'a început actul sfințirii. Preasfinția Sa d-lu Episcopu alu Aradului, Ionu Mețianu, a pontificat cu asistența vicarului din Oradea-Mare

Iosif Goldiş și a altor 9 preoți. Era adunat un număr frumos de oșpeți din diferitele părți ale Bihorului. Adunarea era, ce e dreptu, cam mixtă, d'er elementul străin ilu forma elita publicului maghiaru. Intre streini am observat pe deputatul dietal alu tractului Aleșd (cărui aparține și Bulzul), d-lu Iosif Telegdi, apoi pe d-lu Fr. Mütter, jude la Curie, d-lu G. Telegdi, proprietaru mare, d-nii protopretor și pretor alu tractului numit, afară de aceștia mulțime de funcționari din Aleșd și Oradea-mare.

Intr'adeveru, m'a surprins armonia cea bună, în care trăsesc Români din giurul acela cu streinii. Judele Mütter p. e. e numit în jurul acela de cătră Români „tata nostru”, ilu iubesc, trăsesc în cea mai bună amiciție cu preoții noștri, le ajutã câte-odată bisericile și școlile lor, er deputatul dietal, d-lu I. Telegdi, chiar și cu ocasiunea acăsta dete pe séma biserice din Bulz, în prezența noastră, 100 fl. Este o faptă adevărată frumoasă, pentru care d-lu deputat Telegdi primescă și pe calea acăsta mulțămita noastră și a credincioșilor din Bulz. Ar fi lucru salutar, decă șovinistii ar urma esemplul acestor domni.

Cătră finea ceremoniei, episcopul eși pe amvon și ținu poporului o vorbire adevărată clasică, plină de povețe bune, îndemnându-i să fi credincioși Maiestății Sale, patriei (așa cred, că de aci se derivă tôte comedile), biserice, limbei și națiunii lor (aci bagsemă a fostu surdu scriblerul jidanu).

Cu sfersitul ceremoniei, cătră 1 ora d. a., publicul se adună sub cerul liberu, la umbra grôșă a stejariilor, lângă recoroșă vale a Jandului, spre a lua parte la banchetul dat de cătră menționatul district în onora I. P. S. episcopului Mețianu. Erau în jurul meselor aprôpe 150 de persoane.

Primulu toast fu ținut de cătră Preasfinția Sa pentru monarch, după care musica întonă imnul popularu „Domne ține”; alu doilea ilu ținu d-nul deputat Telegdi (unguresce) pentru episcopul Mețianu. Acestu toast se fini între sublimetele tonuri ale lui „Deșteptă-te Române!”. Judele Curiei, d-nul F. Mütter, toastă pentru presă și pentru redactorul „Vulturului”, d-lu Iustinu Ardeleanu; D-lu Ardeleanu îi mulțumi pentru cinste și goli paharul pentru opincă, care susține pe domni. D-lu vicaru Goldiş încă a ținut un toast frumos pentru binele și progresul poporului român.

Petrecerea a decurs în cea mai mare ordine și înțelegere, și a durat până cătră 6 ore d. a., când Preasfinția Sa, D-lu episcopu, se departă din jurul nostru între strigătele de: „Să trăiască!” — Atata totu.

Acum imi permit a întreb, unde și ce pôte afla cineva compromițetur din tôte acestea pentru P. S. D-lu episcopu? Judece on. publicu!

Prea Sfinția Sa. D-lu episcopu, ca om bătrân, jertfesc și vine print' o căldură atăt de obositore, cale aprôpe de 300 kilometri dela Arad, până la Bulz (lângă Clușiu), numai ca să facă voi și să cauzeze plăcere credinciosului séu popor, er drept resplată, unele din foile noastre, luându-se după raportul cutărui jidanu, se pun și condamnă pe un bărbat, ale cărui fapte, cu ocasiunea sfințirii biserice din Bulz, intr'adeveru, numai spre onora noastră, a tuturor Românilor, pot servi.

Atata în interesul adevărului!

Chisindanul.

SCIRILE ZILEI.

— 13 (25) Iulie

Cestiunea tinerimei noastre stă acum astfelu: Ministrul de culte prin rescriptul séu, trimis rectorului universității din Clușiu, a aprobat hotărîrea din 15 Iunie a senatului universitaru, ca adecă cercetarea disciplinară în contra celor 42 universitari români din Clușiu să rămână în suspens, până când judecătoria civilă va aduce sentința cu valore de drept în cauza Apelului și Manifestului edat de tinerimea română academică. La recursul tinerimei nici n'a reflectat ministrul. Pe de altă parte — celor 42 tineri li-se va concede în Septemvre facerea colloquiilor și depunerea esamenelor fundamentale, vor avea inșă să înainteze o rugare în înțelesul acesta la senatul universitaru și se pot înscrie liberu, ca ascultători la universitatea din Clușiu; subscrierea indicelui despre semestrelle, ce le-ar asculta, începndu dela toamnă, se va amana până va aduce sentința judecătoria civilă și până va decide senatul universitaru în procesul disciplinaru, pe basa sentinței judecătorești. Va mai rămâne d'er în vigore cealaltă parte a pedepsei de suspendare dela drepturile de cive universitaru, ca adecă celor 42 să nu li-se dea atestate de departare dela universitate, ștendiștilor să nu li-se vidi-meze de decani chitanțele pentru stipendiu, absolvenților să nu li-se dea absolutore și să nu se admită la rigoroșe până la finirea proceselor, ce pot să țină încă și doi ani.

— o —

La închisore. D-lu Patriciu Barbu, advocatu în Reghinul săsescu, unul dintre membrii Comitetului naționalu condamnat în procesul pentru Memorand, a și primit ordinul, de-a se presenta pe Joi, 26 Iunie n., la procuratura din Clușiu spre a-și începe osenda în închisore de stat din Vațu.

— o —

Cum sunt administrate comunele noastre? La acăsta întrebare răspunde în de-ajunsu faptul, că un notaru din comitatul Timișu, cu numele „Bezán Oszkár”, a înscris între membrii ordinari ai „Kárpát-egylet”-ului din Clușiu două comune din acel comitat, dintre cari una, numită pe ungresce „Gerebenz”, este curat româ-

— „Am cântat'o, și am cântat'o bine, Rouget”, dîse ea încet, „pentru-că te iubesc!” —

Acea nôte din Strassburg a fost numai preludiul la aprobarea însufletită, cu care a fost salutată noua melodie în totu locul în Franca. Ca și un fulgeru trecu și aprinse ea prin tôte orașele și satele; se cânta la tôte adunările în fiă-care clubu și teatru; era melodia de marșu a soldaților, cântecul funebral alu jertfelor, ce erau tirite la eșofot. Slugii înfloratori ai călului din Marsilia o urlau pe drumul lor dela marea Mediterană spre Paris; sguduiră întregu regatul cu himnul lor sângerosu, ce suna ca un strigăt și sbierăt de răsunare, de mörte. La 30 Iulie 1792, intră horda sêlbatică, sêtosă de sânge în Parisu, tîrind după sine fiă-care pușca sa pe pavagiul, și din gătul fiă-căruiă răeuna, până 'n colțulu celu mai ascuns alu caselor: „Allons, enfants de la patrie!” — — —

Bårbații din Marsilia dădură nouei melodii numele.

Cancerul revoluțiunii rôse repede în jurul séu; ca Saturn își mânca chiar copii proprii. Bårbanul Andreas Dierick păși împleticindu-se, la eșafot, între sunele melodiei, care și-a fost aflat creațiunea în casa sa; baronul de Launay și fiica lui cădură pe eșafot după musca himnului lui Rouget. . .

Ba chiar și de Lisle, era să aibă aceeași sorte. Patima lui nefericită pentru baronesa, ajunsese la urechile sângeroșilor; fu suspiționat, ca aristocrat, ca roialist ascuns. Elu fugi; norocos scapă dingura de iad a Parisului și se îndreptă spre patria sa, spre orașelul din Jura.

Unu vifor îngrozitor ilu sili intr'o séră tårdu să-și caute refugiu intr'o colibă a unui țeran; de pe patul séu audia pe copii țeranilor, cântåndu melodia sa. . . O grôză încep a-l cuprinde, ascultåndu-o.

— „Cum se chiamă melodia?” întrebă elu pe țeran.

— „Marseilesă”, răspuse țeranul.

Astfelu aud Rouget de prima oră

numele, ce l'a dat națiunea creațiunii sale sufletesc nemuritoare.

Unu spionu tradă petrecerea lui în coliba țeranului, și Rouget fu întemnițat. Intr'unu timp se părea, că creatorul melodiei, pe care Franca l'a îngropat în inima sa, și este ursit, să pășescă la gilota după tactul melodiei sale proprii — inșă sorte hotărise altfelu — ziua de 9 Thermidor ilu vedu pe Rouget de Lisle liberu.

După căderea domniei de terore, se întorse érași la Parisu. Acolo întâlni pe Bettina, care era acum una dintre cântarețele adorate dela Théâtre Francais. Din fată slabuță, melancolică, se dezvoltase o femeie frumoasă. La vederea lui Rouget, ea îngălbini.

— „D-ta, Rouget! Credeam, că séu ești mortu, séu m'ai uitat!” dîse ea încet.

— „Ani întregi nu m'a părăsit icona d-tale, Bettina”, dîse elu, privind afund în ochii ei. „Au dór n'am fost noi în vremile trecute, atunci în Strassburg, bun amici?”

Obrazii ei se înroșiră și mai mult.

— „Da — o, da!”

— „Aduci-ți aminte de nôtea primului meu triumf, ce l'ai câștigat pentru amendoi? Atunci erai o copilă, și destul de sinceră, ca să-mi spui, că mi-ai cântat melodia, pentru-că mă iubeai. Cuvintele acestea m'au urmărit de atunci încôce, — în cugete, în fuga mea, imi sunau în inimă și în urechi. Acum ești o femeie, Bettina, frumoasă, adorată, renumită — iubesci-mă încă?”

Ea își ridică ochii spre densus.

— „Nici un minutu n'am gândit când-va la altul, Rouget”, dîse ea. „Pe tine te iubesc, pe tine singur te-am iubit.”

O lună mai tårdu călătoreă o pârcheie fericită spre Lons le Saurier din Jura.

(„Pol.”)

V. S.

nesă, é alta, numită „Gajtasol“, este curată sərbescă. În scrisoarea adresată „Kárpát-egylet“-ului, notarul „patriotă“ se laudă, că deși locuitorii acestor comune sunt nemaghiari și deși mai ales comuna sərbescă e foarte săracă și mică, comitetele comunale însă „unanimită și cu însuflețire patriotică“ au primit propunerea de-a se inseria ca membri ai acestei societăți de maghiarizare. — Dacă comitetele comunale sunt compuse din nisele lăpădături străine și neconsciențioase, cum de regulă li-se impun comunelor nemaghiare, lucrul se esplică ușor. Societățile ungurești pot să prospereze astfel după plac, căci lăpădături patriotice, cari să despăie comunele și comitetele nemaghiare în favorul acestor societăți, se găsească pretutindeni. Înse — sic non itur ad astra!...

—o—

Sfârșitul florinilor. Din partea ministerului ungureș de finanțe s'a dat o ordinațiune, în puterea căreia bancnotele de hârtie de câte 1 fl. vor mai rămâne în circulațiune privată numai până la 31 Decembrie 1895. O jumătate de an după asta vor mai pute fi primite la toate casieriele publice ale statului, é de aci înainte până la 31 Decembrie 1899 se vor pute primi numai la anumite casierii.

—o—

Secerișul în Câmpia, după cum ni-se scrie din părțile Mociului, e foarte multămitor în ce privește grânele; cucuruzul însă e puțin promiștor din cauza secetei. Dela Rosalii n'a mai ploaie de loc în părțile acelea.

—o—

Musica militară va cânta mâne (Joi) la promenadă următoarele piese: 1) Gin-drich: Krieghammer-marș; 2) Wagner: Ouvertura la Rienzi; 3) Oelschlegel: Roland-vals; 4) Liszt: A doua Rhapsodiă ung. 5) Schubert: Am Meer; 6) Bayer: Potp. din baletul Puppenfee.

Arestarea dela Gyergyó-Szt-Miklos.

București, 11 Iulie v. 1894.

Domnule Redactor! În presa de aci, câtă și în cea de peste Munți s'a făcut în zilele din urmă multă svonă cu arestarea studentului dela Universitatea de aci Nicolae Brândeu, cu ocaziunea unei călătorii la băile dela Borszék din Sécuime, unde a mers pentru căutarea sănătății sale. Cu toții eram în cea mai mare neliniște, la auzul acestor sciri.

Eri amicului și colegul nostru s'a întors în capitală, obosit și mai mort de drum și de șicanele ce i-s'a făcut. Ne-am adunat cu toții în jurul lui, și, obosit așa cum era, l'am rugat să ne povestescă, ce a pățit. El ne spuse:

— „Fraților, n'am gândit în viața mea, că Ungurul cu șovinismul său a ajuns de poveste la lume. Bieții frații noștri, ce terorism au să mai îndure dela ei. Sciți, că la sfatul medicilor, m'am decis să petrec vară acesta la băile din Borszék. Treceera prin vama dela Piatra n'a suferit nici o piedecă, aveam hârtiile în perfectă regulă; de-altcum și aici nise funcționari ignoranți se uitau încrunțați la mine, vorbind o limbă, pe care eu nu o pricepeam. În călătoria spre Tulgheș, de unde apoi aveam să merg la Borszék, în tot drumul eram întâmpinat cu obrăsniciă, cu injurături și amenințări. Am ajuns la Corbu, și am tras la primarul de acolo, un român, pe care-l cunoseam mai dinainte. Obosit de drum m'am culcat imediat. Ce mi-a fost surprinderea când dimineața, în zorile zilei, mă trezesc din somn trei gendarmi, imi spun să mă îmbrac și să merg unde mi-or spune ei. Eu le-am cerut ordinul de arestare, și motivele, cari li fac să purcedă în așa chip cu mine. În loc de răspuns însă am putut observa, că-s injurată. N'am obiectat nimic și zimbându imi iau geamantanul și ies afară. După cum m'am informat, distanța, în care aveam să merg între baionetele ungurești, era de 20 kilometri, de aceea credeam, că mi-or adus vr'o trăsura. Și a fost mare concesione

pentru ei, că m'au lăsat să mi-o comandă.

Din cauza încurăturii, în care mă vedeau toți, Sécuiul n'a hesitat de-a-mă jupui de 30 lei pentru ea. I-am pus și pe gendarmi în trăsura și la fiă-care mișcare a penelor de cocoș din părăria, urma o injură la adresa mea. În sfârșit am ajuns înaintea pretorului, unde era adunat și sfatul satului. Acolo mă întâmpinara cu injurături de vizitiu. 'Mi spun, că sunt agitator din România și că facem complot cu cei de aci.

Eu cu credința omului departe de a-tari intențiuni și cu gândul de a-mi griji de sănătate, le-am răspuns, că nu e adevărat. La cerere am deschis geamantanul, mi-au răcolit tot ce aveam. În geamantanul aveam următoarele cărți: „Electra“ în grecesce, Lucrețiu „De rerum natura“ și câteva esemplare din „Hore oțelite“, o broșurică de poesii ale lui Aron Densușianu, cu cari vream să fac cadou la băieții primarului. Când au pus mâna pe „Electra“ se uită cu lăcomia la ea, o răsfoiesc și aduc concluzia, că aceea e o carte scrisă într'o limbă convențională între mine și Români din Transilvani și *conclusulă iău la protocolul*. Asemenea de „Lucrețiu“, că e o carte revoluționară și eu sunt agent secret, é despre horele oțelite *dică, că e revoluția lui Horia, după a cărui plan vreau să mă acomodez și eu; eu? eu revoluționară!*

Tote trei motivele se iau la protocol. Mai aveam la mine între altele scule anume trebuincioase la călătoria, și o șatula cu praf de dinți. Când o vedă cu toții se spărie, și observă, că pte ar fi o materie esplosivă. La un ordin toți s'au pachetat și s'au sigilat cu patru pecete oficiose. Apoi spuindu-mi, că lucru e așa de grav, încât ei nu sunt în stare să judece, dică că m'or trimite la judecătorul de ocol din centrul comitatului. Inzadăr le-am esplicat, că sunt cărți de școlă și că eu fiind student în timpul recreației voiesc să învăț, tote au fost zadarnice. M'amenințau, injurau, și din minica lor — căci ce diceau nu puteam să — observ, că mă declară de un anarhist bine aprovisionat. În chipul acesta a trebuit să plec și să fac un drum mai bine de 60 kilometri, pe o căldură nesuferită. Nici apă nu voiau să-mi dea. Tote casarmele de gendarmi din drumul meu le-am vizitat, și în noptea viitoare am dormit la una din ele, când totu câte doi gendarmi imi stau de pază: unul la cap și celalaltă la picioare.

În ziua următoare am plecat mai departe și ajungându în Gyergyó-Szt-Miklos, m'au prezentat judecătorului, recomandându-mă, ca pe un tâlhar-agitator-anarhist dela București. Judecătorul măsurându-mă cu ochii din cap până 'n picioare, imediat poruncese să mă închidă în celulă și să fiu sub o specială pază. Eu trebuia să mă supun ordinelor. Eram obosit de drumul lung, și părea, că bôla mi-s'a agravat. Eram abătut, și numai acum înțelegem, ce va să dică modul de administrațiune al Maghiarilor, numai atunci am început a mă mângăia, când mi am adus aminte de cuvintele: „Iartă-le Dômn, că nu știu ce fac“.

Nu trece multă și așa se deschide; era intendentul temniței. El mă întrebă dacă e mai bine aci, ca la București; mi spuse, că el a fost 4 ani în București, apoi mi dică, că pe lângă toate, că nu-i iertat să mă servesc cu nimicu în pușcăriă, dér el, decât am trebuit, mi-adeuce totul. I-am cerut un pahar de apă. Și într'un vas mic și murdar de tinichea mi satisfac dorința. Apoi mi-se închide din nou ușa.

Intr'un târziu aud, că mi-se deschide érași așa. Mă chiamă judecătorul. El face un întregatoriu lung, é de tâlmăci aveam pe temnicerul de mai sus. Formalitățile procedurilor din Clușiu mi-au venit în minte numai decât. Le-am dat explicări detaiate, și după ce mi-s'a arătat câtă nedreptate mi-s'a făcut, și după ce l'am luminat, aducându-mi aminte și judecătorul, că odată și el a învățat din acei auctori latini și greci, m'a declarat de nevinoat. Apoi mi-a mai cerut

să-i implinesc o dorință, anume: să telegrafez la o persoană însemnată din București, ca să spună, dacă am venit aci ca bolnav, sau ca agitator (?), ceea ce eu i-am implinit ca ultima dorință a sa. Apoi am plecat.

Am ședut o zi și o noapte în temniță. La despărțire judecătorul mă rogă să nu fac multă vorbă de acesta. La întorcere totă lumea mă cunosea, că sunt agitator, și că am venit să fac revoluția. Mă amenințau cu pumnii, și deja începura a-se alarma toți Sécuii. La cunoscutul meu nu mai puteam trage. Mi-am luat oada la Hotel, unde trebuia să fi pădit și acolo de gendarmi, căci eram amenințat cu morțe.

Deși propusul meu era să petrec toate feriele la băile de acolo, a trebuit să mă întorc érași la București. Când am ajuns la Piatra, am adresat consiliului din Pesta o scrisoare, în care i-am descris situația mea, și am cerut despăgubire pentru inconvenientele ce mi s'au făcut.

Multă trebuie să ne mirăm de vecinii noștri!

Când am audit aceste dela amicului și colegul nostru am rămas uimit. E o prea mare insultă adusă nouă, tinerimei. Ote totu așa am tractat noi cu nise tineri elevi unguri, când în primă-vară acesta au cercetat fabricile și localurile publice a Bucuresilor? Fiă siguri, că dacă nise tineri maghiari ar veni la noi, nu ni-om permite nici când să le dăm o așa ospitalitate.

În viitorul congres dela tómnă al studenților regatului României, vom aduce la cunoștința tuturor celegilor această insultă, ce ni-s'a dat, și vom face un protest energic în contra ei.

B. B.

În momentul, când se încheiam foia, primiram următoarea scire gravă din Sibiu:

SIBIU, 25 Iulie 1894. La ora 1 au intrat gendarmii cu poliștii în locuința domnului Dr. Rațiu și l'au deținut până la 4 ore, când va fi escortat la Clușiu. Dela locuință până la gară va fi dus, ca criminalii, în trăsura închisă. S'a interzis or și cui de-a vorbi cu el. Totul a venit secret, pe neașteptate. S'a dat ordin să nu-l petrecă nimeni la gară.

Convocări.

Prin acesta se convocă adunarea generală a despărțimentului X (Brad) al „Asociațiunii transilvane“ pe *Mercuri în 20 Iulie* (1 August) a. c. la Baia de Crișiu.

La această adunare sunt poștiți a participa toți membrii, precum și alți binevoitori și sprijinitori ai acestei instituțiuni culturale.

Se observă, că eventualele disertațiuni au să fi prezentate în scris subsemnatului, cu 5 zile înainte adunării.

Obiectele: 1) Deschiderea adunării prin președinte la 3 ore p. m. în localul, ce se va destina spre acest scop. 2) Raportul Comitetului pro 1893/4; 3) Insinuaerea de membri noi și încassarea tacselor dela membrii vechi și noi; 4) Cetirea eventualelor disertațiuni; 5) Designarea locului pentru adunarea generală viitoare; 6) Alegerea a 2 delegați pentru adunarea generală a Asociațiunii din acest an, convocată în opidul Sebesul săsesc pe 26 și 27 August n.; 7) Constituirea despărțimentului pe un nou period de 3 ani; 8) Alte afaceri, cari cad în sfera de competență a adunării; 9) Închiderea adunării.

Brad, 10 (22) Iulie 1894.

Vasilie Damian, directorul.

Despărțimentul cerc. XIV (Clușiu) al „Asociațiunii transilv.“ își va ține adunarea generală de estă an în 9 August

st. n. la Clușiu, în localul casei române, la 9 ore a. m. La această adunare sunt cu onore invitați a se presenta venerații d-ni membri ai acestui despărțiment, cum și alți amici ai înaintării scopurilor atăt de salutare ale Asociațiunii noastre transilvane.

Clușiu, 24 Iulie n.

Bas. Podoba, Dr. Silasi, actuarul, direct. despărțim.

Sciri telegrafice.

Deva, 24 Iulie 1894. Ministrul de interne și-a terminat cu vizitarea acestui oraș călătoria s'a prin Ardeal. Ca în totu locul, așa și aci, **Români au absentat.** Ministrul își finesce călătoria cu experiența, că astăzi încă este prea mare terorismul exercitat din partea ultraștilor decătă ca singuratici Români să fi în stare a-lu rumpe.

Paris, 24 Iulie 1894. În ședința de eri s'era a camerei s'a pertractat asupra articolului 5 din legea anarhistă. Doi deputați de frunte, aparținători diaristicii, ap'arar drepturile pressei onorifice. Benoit le strigă, pentru ce să fiă pressa privată ca industrie privilegiată? Pe tribuna diariștilor se nasce o adevărată furtună, se aruncă insulte asupra lui Benoit. Președintele ordonă energic, ca mai mulți diariști să fi depărtați cu puterea dela tribună. După câva timp președintele érași le concede să se reintorcă pe tribună. Diariștii refuză, numai câțiva se întorc protestându, și-și ocupă locurile.

Shanghai, 24 Iulie 1894. Trupe ehinese atacar garnisonă japoneză din Soeul; fură însă respinse.

DIVERSE.

Poporațiunea pământului. Statisticianul Ravenstein, făcându un studiu asupra poporațiunei pământului, a ajuns la următorul rezultat: În părțile productive ale pământului, un mil pătrat engles produce hrană trebuincioasă pentru 207 omeni. Astăzi încă se vin în India 175, în China 295, în Japonia 264 suflete pe fiă-care mil pătrat englesesc, prin urmare în cele două din urmă poporațiunea a trecut peste maximul. În total, părțile productive ale pământului pot da hrană pentru 5851 milioane de omeni. Mai sunt apoi unele ținuturi, sau deserturi mai puțin productive, cari pot da hrană pentru câte 1—10 omeni de mil pătrat. Socotindu se tote împreună, pe suprafața pământului ar pute trăi 5994 milioane, sau — ca să dicem în număr rotund — 6000 milioane de omeni. În 1890 se aflau pe întreg pământul 1468 milioane de suflete. Poporațiunea însă în fiă-care deceniu se sporesce: în Europa cu 9%, în Asia cu 6, în Africa cu 10, în Australia cu 30, în America-nordică cu 20, în America meridională cu 15 și pe întreg rotogolul pământului cu 8%. După socotela acesta, în 1900 se vor afla pe pământ 1585 milioane de omeni, în 1950 2328 milioane, în anul 2000 vor fi 3420 milioane și în anul 2073, va să dică peste 179 de ani, se vor afla pe pământ 6000 milioane de omeni. Acesta va fi, după socotela lui Ravenstein, maximul poporațiunei, ce se va mai pute susține pe pământ. De aci înainte urmăză lupta pe morțe și viață pentru esistență, — omenii se vor mânca unii pe alții, căci pământul nu va mai pute rodi atata, încât să se hrănesc toți. Să nu se sparie însă nimenea de socotela acesta, căci Ravenstein și-a uitat, că trăim în timpul „civilizațiunei“, când dispunem de cele mai diavolești arme, cu ajutorul carora în câte-va ore se pot nimici sute de mii de omeni. Afară de aceea, statisticii de felul lui Ravenstein cam de regulă își greșesc socotelile.

Proprietar: Dr. Aurel Mureșianu.

Redactor responsabil: Gregoriu Maior.

Nr. 5929.—1894.

PUBLICAȚIUNE.

Luni în 13 Augustu a. c. înainte de prânz la 9 ore se vor da în arândă, pe cale de licitațiune verbală și scripturistică pe durata de 6 ani (1. Novembre 1894 până 31 Octombrie 1900) mai jos amintitele locuri de pășuniță de munte, aparținătoare orașului Brașov și aflătoare în fostulă dominiu.

Condițiunile de licitațiune și de oferte se află în decursul ărilor oficiose la oficiul orășenesc economic, unde se va ține șilicitațiunea, — spre țexaminare din partea fie-cărui.

Înainte de admitere la licitațiunea verbală se deobligă oferentul de a depune unu vadiu de 10% din prețul de strigare. Ofertele scripturistice, cari se vor deschide după licitațiunea verbală, au ca se fie închise și provădute cu adresa respectivului obiect de arândă, pentru care liciteză. Astfel de oferte sunt de a se așterne celu multu până în 13 Augustu a. c. la 9 ore înainte de pândă economului orășenesc Ernst Hintz.

În ofertele provădute cu timbru de 50 cr. este de a se aminti curat obiectul de arândă anuală în cifre și litere conținând afară de aceea și dechierațiunea, cum-că oferentului sunt cunoscute condițiunile de arândă și de licitațiune și că se supune loru necoționat. Totu deodată are de a se alătură ofertului unu vadiu de 10% din arândă oferită.

Mai multu, oferentul are de a pune o cautiune egală arândei anuale subscriind totdeodată contractul în forma unui act notarial.

Locurile de pășuniță sunt:

I. In Branu.

1. Zenoga	prețul de strigare	fl. 240
2. Grohotisul	" "	" 190
3. Clobucetulu	" "	" 50
4. Măgura	" "	" 75

II. In Satulungu.

5. Zenoga bratocei,	prețul de strigare	fl. 680
6. Muntele cailor	" "	" 900
7. Roșca	" "	" 600
8. Obășia caprei	" "	" 390
9. Razile	" "	" 125

III. In Cernatu.

10. Paltinu	prețul de strigare	fl. 630
11. Zenoga lui Manu	" "	" 900

IV. In Zizinu.

12. Tejkö	prețul de strigare	fl. 360
13. Sipot	" "	" 440
14. Piroșca	" "	" 300
15. Csukas și Péatra roșie	" "	" 410
16. In Predealu, livadia de munte	" "	" 30

Brașov, 15 Iulie 1894.

475,1—3. Magistratul orășenesc.

Nr. 8599 - 1891.

PUBLICAȚIUNE.

În urma nemăținerei condițiunilor contractuale din partea prezentului arendatoru se voru da în arândă Mercuri în 15 Augustu a. c. înainte de prânz la 10 ore în oficiul orășenesc economic pe cale scripturistică de oferte, pe spesele și risicul arendatorului, care nu a măținutu condițiunile contractuale, următoarele mori orășenesci de măcinat în Branu și anume:

1. Móra în Pórtă. 2. Móra în Moeiciul de jos. 3. Móra în Moeiciul de sus (Cheia).

Noua arândă începe din ziua eșirei arendatorului de până acum și durează până în 31 Octombrie 1899.

Ofertele timbrate, provădute cu unu vadiu de 10%, conținându totu deodată declarațiunea, cum-că oferentului i sunt cunoscute condițiunile și că se supune loru necoționat, sunt de a se așterne celu multu până în 15 Augustu a. c. înainte de prânz la 10 ore economului orășenesc E. Hintz.

Brașov, 14 Iulie 1894.

473 1—2. Magistratul orășenesc.

Concursu.

Devenind vacantu postul de cassaru la institutul de credit și economii „ARLEȘANA“ din Turda, prin acesta se escrie concursu cu terminul până la 15 Septembrie n. a. c.

Salariulu anualu e fl. 500, solvind în rate lunare anticipative, dreptu la tantiema oficialilor și la fondulu de pensiu.

Concurenții au a-și insinua cererile cu documente despre cualificațiunea, ce o posedu. Cei ce voru documenta cum-că au mai servitu ca cassari seu chiar și ca altfelu de oficiali la vre-unu institutu de ban, ori ca cassar la alte oficiali, voru fi preferiti.

Afară de aceea au a depune o cautiune în număraru seu hărtii de valóre, corăspundătoare salariulu anualu.

Noulu cassaru se va alege provisoru pe unu anu.

Cererile intrate după terminulu susu indicat, nu se voru lua în considerare.

Turda, 19 Iulie 1894.

470,2—3. Direcțiunea.

Cursul la bursa din Viena.

Din 24 Iulie 1894.

Renta ung. de aur 4%	121.60
Renta de coróna ung. 4%	96.25
Impr. căil. fer. ung. în aur 4 1/2%	127.25
Impr. căil. fer. ung. în argint 4 1/2%	102. —
Oblig. căil. fer. ung. de ost. I. emis.	124.35
Bonuri rurale ungare	95.40
Bonuri rurale croate-slavoue.	96.50
Imprum. ung. cu premii	150.75
Losuri pentru reg. Tisei și Segedin.	143. —
Renta de hărtie austr.	98.55
Renta de argint austr.	98.50
Renta de aur austr.	122.40
Losuri din 1860	147.80
Acții de ale Băncei austro-ungară	1016. —
Acții de-ale Băncei ung. de credit.	447.75
Acții de-ale Băncei austr. de credit.	360.50

De vânzare.

O grădină cu case și foisor

a răposatului N. Căpățina situată la cea mai frumoasă pozițiã, strada Stejerișului Nr. 2; se vinde din mână liberă.

Doritorii a-se adresa la

D-nul VASILIE BABOI
Valea Morilor, Nr. 37.

Sz. 2661—1894 tkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A brassói kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság közhirre teszi, hogy Bucur Pável János végrehajtónak Bannou Moise és Bannou Jon végrehajtást szüvedök elleni 40 frt. és 40 frt. tökékövetelés és járulékaí iránti végrehajtási ügyében a brassói kir. törvényszék (a zernesti kir. jbiróság) területén lévő az almás-mezői házáron fekvő az almás-mezői 24 sz. tkvkben: 1) 499 és 500 hrsz ingatlaúra 32 frt., 2) 811 hrsz. ingatl. 13 frt., 3) 859/2 hrz ingtl. 36 frt., 4) 2873, 2874 hrsz. ingatlaur 32 frt., 5) 3052, 3053 hrsz. ingtl. 76 frt., 6) 3190, 3193 hrsz ingtl., 27 frt., 7) 3209, 3212 3213 3210, 3211, 3219 hrsz. összesen 285 frtban, 8) 3450 hrsz. ingtl. 174 frt., 9) 3452 hrsz. ingatlaur 8 frban ezennel megálapított kikáltási árbán az árverést elrendelte, és hogy a fenneb megjelölt ingatlanok az 1894. évi Augusztus hó 6-dik napján délelőtt 9 órakor Almás mező község házánál megtartandó nyilvános árverésu a megálapított kikáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis 41 frt. 10 kr. készpénzben, vagy az 1881: LX. t. cz. 42. §ában jelzett, árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságuál előleges elhelyezé-éről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgálatni.

Brassó, 1894 évi Aprilis hó 12-én.

A kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság.

Dräschler
egyes bír.

AVISÜ!

Subsemnații Comercianți și Antreprenorii

Hotelului „NICOLAU“ din Sinaia,
aducem la cunoștința Onorabilului Publicu, precum și Clientei noastre, că

amü arangiatu pentru Sesonulu de vară

O RENUMITÄ ORCHESTRÄ

sub conducerea talentatului artistu Ionică Burlanu, care va delecta pe Onor. Publicu cu cele mai plăcute arii, atâtu naționale, câtu și streine, în timpul dejunluui, câtu și în timpul prânđului. — Totu-de-odată recomandamü

„RESTAURANTULÜ“

nostru, unde se găsecu în orü ce timpü **măncările cele mai bune** naționale, franceze, germane, asemenea și **vinurile cele mai renumite**, precum: Gollu, Drăncea Oravița, Drăgășani, Odobești etc., între cari posedemü și din acelea **premiata de Medalia de aurü** la Expositiua Universală din Parisü, 1889.

Sperămü, că Onor. Publicu ne va încuraja cu visită numărosă, promițându-i serviciu promptu și prețuri moderate.

Cu totă stima:

148,2—6.

N. TUNARIU și VOINA.

ISVORULÜ Matild de BODOK

cea mai cristalină, în acid-carbonic cea mai bogată

apă minerală

alcalin-acide-ferruginosă a continentului.

➔ **Isvorü ferruginosu de primulü rangü!** ➔

Medicamentü cu cele mai strălucite succese în contra **maladielor stomacului, în contra nervosității, în contra maladielor cauzate din lipsă de sânge și cu deosebire în contra maladielor femeilor etc.**

➔ **Borviz de totă eleganța!** ➔

Apa minerală „**MATILD**“ se găsecu în calitate proșpetă în depositulu subsemnatului: **Brașov, strada Michail Weiss** (ulița poștei) Nr. 12, în tóte birturile și cele mai multe băcănii.

Prețulu unei sticle de 1 Litru (fără sticlă) 5 cr.

Cu totă stima:

Administrațiunea isvorului și depositu de exportațiune

IOSIF GYÖRGY

(Transilvania.) **Bodok.** (Transilvania.)

471,2—5.